

[Stauning.]

kunne lægges paa mig sammen med de øvrige Herrer, men jeg beder saa ogsaa de andre Partier om ikke at løbe. Lad os saa blive staaende alle 4, eller lad os løbe alle 4. Jeg synes, at det, man er i Færd med, i Virkeligheden er at løbe fra alle Sider.

Sagen er jo den, at denne Forelæggelse her eller dør udelukker jo aldeles ikke det, mit Parti i sin Dagsorden peger paa. Det, at et om Landmandsbankloven tilfældigt nedsat Udvalg spørger af Hensyn til sine Overvejelser og faar Svar til Oplysning angaaende visse Honorarer, og at Firemandsudvalget faar en Meddelelse til Efterretning angaaende et andet Udvalgs Honorarer, er da ikke det samme som den sædvanlige Fremgangsmaade. Der er jo Sædvane for anden Fremgangsmaade. Og det er det, mit Parti peger paa, at man har ikke fulgt den sædvanlige Fremgangsmaade. Naar det drejer sig om at fastsætte Honorarer for Statens Embedsmænd, saa kender man jo Vejen, man gaar til Lønningsraadet eller til Finansudvalget eller Lønningsudvalget, hvad de Institutioner nu hedder, der har dermed at gøre. Dette har man her forsømt, og det kunde man have gjort uafhængigt af den Henvendelse, som skete til de Udvalg, som gentagne Gange er paa-kaldt som Stedet for Forhandlinger. Om dette er en stor eller en lille Forbrydelse, er mig temmelig ligegyldigt, men det er sikkert, at denne Vej har man altsaa ikke ment det var nødvendigt at følge, og heller ingen har i og for sig den Gang gjort opmærksom derpaa. Derfor er det maaske rimeligt, at jeg nu benytter Lejligheden til at sige til dem, der har stillet denne Paa-stand paa Overgang til Dagsordenen, de ærede Medlemmer Hr. Hagbart Berg og Hr. Christmas Møller, at det er vel saadan at forstaa, at naar der her tales om, at der skal fastsættes Honorarer gennem Forhandling med Finansudvalget, saa skal det, hvor det drejer sig om Statsembedsmænd, ske efter forudgaaende Samraad med Lønningsraadet, for det gælder jo i de fleste Sager, at Lønningsraadet faar Lejlighed til at udtale sig om disse Forhold, som Lønningsraadet jo kender bedre end Finansudvalgene. (Korsgaard: Lønningsraadet er ikke noget Rigsdagsorgan!). Men det er et Statsorgan, det har dog visse Beføjelser i Henhold til Lovgivningen, og det er ikke usædvanligt at spørge det. Men vil man ikke gaa til Lønningsraadet, saa kan man jo gaa til Lønningsudvalget, som er et fast, staaende Udvalg, og som ogsaa kender disse Sager. Det er mig blot om at

gøre, at det kommer paa det rigtige Sted. (Dahlgaard: Det er jo Regler, der skal fastsættes.). Det er Regler, der skal fastsættes, men det skal dog ikke udelukke, at Lønningsraadet ogsaa faar Lejlighed til at udtale sig om disse Regler, for det kender jo adskilligt bedre, hvorledes Embedsmænds Honorarer og Lønninger er, end et Finansudvalg, der er valgt efter helt andre Hensyn.

Maa jeg dernæst i Anledning af de Bemærkninger, der er gjort om Ministeriet som Appellinstans og om Afviklingskassen i det hele taget, sige, at jeg stadig er forbavset over, at man ikke vil tillægge en uheldet Embedsmand fra et ministerielt Kontor en større Betydning end politiske Repræsentanter, som jo ofte er selvstændige forretningsdrivende. Naar det ærede Medlem Hr. Dahlgaard taler om disse 3 Rigsdagsmænd, der i Øjeblikket har Sæde i Afviklingskassens Bestyrelse, og i det ene Øjeblik siger til os: I kan jo gaa, og i det andet Øjeblik, at vi sidder der netop for at passe Statens Sager, saa er det jo lidt vanskeligt at tilfredsstille det ærede Medlem; han vil baade have, at vi skal gaa, og at vi skal passe paa. Det faar nu klare sig, som det kan. Jeg lægger ikke Skjul paa, at der kan være Repræsentanter udgaaet af Rigsdagen, som fuldt saa meget er Privatkapitalismens Talsmænd som den Forretningsmand, der tages udenfor Rigsdagen til et eller andet Hverv. Selvfølgelig, det er jo deres lovlige Ret, de er her maaske netop for at forfægte Privatkapitalismens Interesser — der er da nogle, der er det —, og naar de sættes ind i en Forretning af denne Art, saa er der ikke Tvivl om, at de følger deres Overbevisning og varetager de privatkapitalistiske Interesser, som det er deres helligste Pligt at varetage. Der vil i mangfoldige Tilfælde være Forskel paa de forskellige Personer. Jeg erkender, at der er konservative Personer, som jeg med den største Tryghed lægger disse Sager i Hænderne paa, der er andre, jeg vilde føle mig i den Grad utryg ved, at der overhovedet ikke kunde være Tale om, at jeg mente, man kunde betro dem slige Ting. Derfor beder jeg stadig erindre, at naar der dog sidder et Element, om hvilket man paa Forhaand sikkert ved, at det er uberørt af Strømninger, Indfyldelse og Bevægelser, har man fra Statens Side den Sikkerhed, at der er en til at kontrolere, til at passe paa. Dette er utvivlsomt rimeligt og nødvendigt, og saa længe jeg er der, skal der nok blive „passet paa“, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard udtalte; men jeg kan jo dø, blive erstattet af en anden. Hvem kommer der saa? Ja, hvis det skulde